

Új úton megújult hittel

Alkalom: Húsvét 1.
Dátum: 2022.04.17.

Ige: Lk 24,1-12

¹A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. ²A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, ³és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. ⁴Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. ⁵Az asszonyok megrémültek, és a földre szegezték tekintetüket, de azok így szóltak hozzájuk: **Miért keresitek a holtak között az élő?** ⁶Nincsen itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza: megmondta nektek még Galileában, ⁷hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia. ⁸Ekkor visszaemlékeztek szavaira, ⁹és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. ¹⁰A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, ¹¹de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. ¹²Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeten.

Fil 1,6 Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.

- Tudják-e a testvérek, hogy hogyan jön ki a pap a templomból?
- ???
- Úgy, mintha mise történt volna.

Bev.: Kedves Testvérek! Ünneplő Gyülekezet! Van **egy érdekes szokás**, egy hagyomány gyülekezetünkben a templomba be és a templomból kivonulással kapcsolatban. Esküvők alkalmával ez szokott történni: az ifjú pár és a násznép a tér felőli kapun érkezik meg a templomba, majd a szertartás végén a torony felőli kapun távoznak a templomból. Ennek az a magyarázata, azt jelképezi, hogy a templomból másképpen megyünk ki, mint ahogy bejöttünk. **Isten házában fontos változás történik** a pár életében: Isten előtt fogadalmat tesznek, majd pedig Isten áldását kapják házasságukra. Ezt a változást jelképezi az, hogy egy másik kijáraton megy ki a pár a templomból. Hogy ne úgy jöjjenek ki, mintha mise történt volna az életükben.

1. Valami hasonlóról lehet olvasni az evangéliumokban, a húsvéti történetben is. Az asszonyok másképp mennek el a sírtól, mint ahogy odamentek.

Azt olvashattuk a nagypénteki történetben, hogy Jézus holttestét Arimátiai József elkérte Pilátustól, és eltemette a saját sziklába vágott új sírjába. Az asszonyok közül ketten, „a magdalai Mária, és a másik Mária” pedig a sírral szemben ültek. Ők szerették volna már a temetés napján, pénteken elvégezni a balzsamozást, de

erre akkor nem már idő. Ezért a szombatra vonatkozó 4. parancsolat szerint megtartották a nyugalmat, és gyászolva várták, hogy elérkezzen a hét első napja, vasárnap, amikor befejezheték a temetési szertartást.

Erről olvastunk az előbb az Igében, hogy **„a hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket”**. Az asszonyok tulajdonképpen mindent ott akartak folytatni, ahol az utolsó munkanapon, pénteken abbahagytak. Arra készültek, hogy egy hagyományosan kijelölt úton halad majd tovább az életük.

Amikor az emberrel valami nagyon nagy tragédia történik, akkor az szokott segíteni, hogy a jól megszokott rutinos dolgokat kezdi el csinálni. Így legalább nem kell gondolkodni, mert a megszokás, a rutin átsegíti ezen a traumán.

Az asszonyok is, és a tanítványok is élték az életüket. Majd három évvel korábban váratlanul berobbant az életükbe a Jézus-élmény, és ők lelkesen itták Jézus minden szavát és tanítását, figyelték életét, és ámulattal nézték csodáit. Akkor úgy tűnt, hogy gyökeres fordulatot vett az életük, amikor Jézus követésére szánták magukat. Majd egyre több baljós árnyat fedeztek fel útjuk során. Jézus egyre többször és egyre élesebben vitatkozik a farizeusokkal. És időnként saját haláláról is beszélt. Ezekből már lehetett arra következtetni, hogy valami tragédia történik majd.

És valóban így történt Húsvét ünnepéhez közeledve. Egy közülük, Iskariótes Júdás áruló lett. Eladta lelkét 30 ezüstért, és elárulta Jézust az ellenségeinek. Majd azon a csütörtök éjszakán feje tetejére állt a világ. Jézust fegyveres katonák elfogták. A tanítványok elfutottak, Péter megtagadta Jézust. Az ártatlant elítélték, a gonosztevőt pedig szabadon engedték. Ezek az asszonyok pedig teljesen össze voltak zavarodva, hogy akkor most mi is történt tulajdonképpen?

És Nagypénteken Jézus kivégzése akkor hirtelenjében véget vetett mindennek, amiben addig hittek. Egyszerre semmissé lett a jövő, ami felé tartottak. Úgy tűnt számukra, hogy Jézus sem tudja megváltani a világot, és megint a befolyásos emberek, a hatalommal bírók, tartják kézben az életüket. Nincs mit tenni, mert ki vannak szolgáltatva a nagyhatalmú kegyeseknek és a még nagyobb hatalmú római helytartónak, Pilátusnak. És kész csoda lesz, ha a Jézus kivégzésével elkezdődő megtorlási hullámot el fogják tudni kerülni.

Mi az, amit ebben a helyzetben még megtehetnek ezek az asszonyok: csupán annyi, hogy befejezik a temetést. Talán ezt még nem róják fel nekik. Ennyit még meg tudnak tenni anélkül, hogy felelősségre vonják őket. Ezért odamentek a sírhoz, hogy a péntek este előkészített illatszerekkel felszerelve elvégezzék a temetési szertartást.

2. Akkor azonban valami olyasmivel találkoztak, amire nem egyáltalán számítottak: a sírbolt nyitva volt, a hatalmas, mázsás követ valaki elgurította a sír bejárata előtt. És Jézus teste nem volt a sírban.

Arra számítottak, hogy ha kicsit szokatlan sorrendben is, de mégis utólag elvégezhetik a temetési szertartást. Ezzel szemben egy üres sírt találtak, és már nem volt szükség a temetési szertartásra.

Emiatt tanácstalanul álltak – olvassuk az Igében – majd pedig **két férfi lépett melléjük fénylő ruhában**. A szokatlan események tovább folytatódnak. A fénylő ruhában lévő két férfi minden bizonytalannal angyalok, isteni követek lehettek. Hát egyáltalán nem lehet azon csodálkozni, hogy ezek az asszonyok halálra voltak rémülve.

Az Isten követei szólították meg a rémült asszonyokat: **Miért keresitek a holtaik között az élőket? Nincsen itt, hanem feltámadt**. Majd visszautaltak Jézus szavaira: **megmondta nektek még Galileában, hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia**.

Ott, akkor nagyon kellett az, hogy valaki emlékeztesse őket Jézus szavaira, mert teljesen belesüppedtek volna a gyászba, a csalódottságba és a reménytelenségbe. Ezek a mennyei követek segítettek megérteni az érthetlent, és elfogadni az elfogadhatatlant: **a megölt, a meghalt és eltemetett Jézus nincs a sírban, mert Isten kihozta Őt a halálból. Feltámadt. Ezért nincs a halottak között az élő**.

Ezek az asszonyok is az elmúlt napok eseményeinek hatására, különösen Jézus kínzása és kivégzése hatására visszakerültek a 3 évvel korábbi helyzetükbe, vagy talán lelkileg még mélyebbre is. Így mentek a temetőbe a sírhoz, hogy mint egy álom, szertefoszlott minden reményük. Eltűnt minden felemelő és nagyszerű tanítás. Mintha sosem történtek volna csodás gyógyítások, olyan távolinak tűntek ezek.

Ott, a nyitott sírnál azonban valami nagyon **fontos történt, ami megváltoztatta őket**, hogy másként mentek el a sírtól, mint ahogy odaérkeztek: megújult örömmel, lelkesedéssel és hittel mentek az apostolokhoz, és mondták el nekik Jézus feltámadását. Ott, az angyalok szavára visszaemlékeztek Jézus szavaira, hogy ezeknek meg kellett történni. Az Emberfiának emberek kezébe kellett adatni. Meg kellett történni a kivégzésnek és a temetésnek, hogy teljes legyen a bűnért való áldozat. De harmadnapra fel kellett támadnia, hogy kiteljesedjen az Isten üdvösséget adó kegyelme.

Az asszonyok visszaemlékeztek Jézus szavaira, és **ez a visszaemlékezés túlszorduló örömmel és békességgel töltötte be szívüket, ezt el kellett mondaniuk az apostoloknak!**

3. Kedves Testvérek! Ünneplő Gyülekezet! Annyira sok mindenben megtapasztaltam már, hogy milyen könnyen kudarcba fullad egy-egy új kezdeményezés, egy friss gondolat, mert az a régi kerékvágás nagyon mély. És az életünk kereke reménytelenül visszazökken a régi kerékvágásba.

És ugyanígy vagyunk sokszor a hitéletünk területén is: elindulunk a hit útján. És lelkesen követni kezdjük Jézust. Majd észrevétlenül megszokottá válik sok minden: hétről hétre eljövünk templomba, de már nem adja nekünk azt a lelkesedést, amit egykor jelentett az istentisztelet. Már nem tudunk úgy örülni a találkozásoknak, nem halljuk meg az Ige üzenetét, sőt, talán még unalmasnak is találjuk az egészet.

És valami történik, ami megakadályoz minket abban, hogy egy vasárnap elmenjünk a templomba. Kitor a covid járvány, vagy csak megfázunk és

belázasodunk, és azért kell otthon maradnunk. De az is lehet, hogy éppen a gyerekeink, az unokáink jönnek éppen haza látogatóba, és mi készülünk az érkezésükre, és ez tart vissza bennünket az istentisztelettől. És **mi fogadkozunk**, hogy legközelebb megint elmegyünk templomba. De amikor eljön a legközelebb, akkor újból történik valami, ami ismét távol tart minket Isten házából.

És szépen lassan már nem is hiányzik nekünk, hogy itt legyünk. Még talán a lelkünk mélyén érzünk valamiféle lelkiismeretfurdalást, hogy ott lenne a helyünk vasárnap a templomban. Aztán később ez is elmúlik. És megmaradnak a nagy ünnepek – Karácsony, Húsvét és Pünkösöd –, amikor **mintha látogatóba mennénk, úgy megyünk el** a templomba. Az életünk visszakerült a régi kerékvágásba, pedig tudjuk és már tapasztaltuk is, hogy **van ennél sokkal jobb: amikor valóban beletartozunk a gyülekezet élő közösségébe.**

Hát ezért fantasztikus az a szokás, hogy az ifjú pár a másik ajtón megy ki a templomból a házassági fogadalom tétel után, mint ahol bejött. Mert ez fejezi ki azt, hogy **amikor halljuk Isten Igéjét, amikor a Lélek által találkozunk az Úrral, akkor az életünk megváltozik, jobbá lesz, és nem úgy jövünk ki a templomból, mintha mise történt volna, vagy mint ahogy bementünk.**

4. Amikor az asszonyok elbeszélték a tanítványoknak, az apostoloknak mindazt, amit az üres sírnál láttak és hallottak, akkor „*ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet és nem hittek nekik*” – írja kíméletlenül őszintén Máté. De azonnal hozzáteszi azt, hogy a legidősebb tanítvány, Péter mégis elgondolkodott az asszonyok által mondottakon, és elfutott a sírhoz.

Péter nem akart beletespedni a régi kerékvágásba. Nem mondta azt, hogy most már úgyis minden mindegy, mert Jézust kivégezték, ezért befellegzett az az ügy, amiért feláldoztam a halászhálómat, a kenyérkereső mesterségemet.

Péterben, a tanítványban elkezdődött valami, lelkében elindult egy változás, amiről ezt írta később Pál: **meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.** (Fil 1,6)

5. Kedves Testvérek! Mai igehirdetésemnek ezért adtam ezt a címet: **Új úton megújult hittel.** Azt szeretném, és azért imádkozom, hogy történjen meg veletek is a húsvéti csoda, ami az asszonyokkal megtörtént, hogy másként, **megújult hittel** mentek ma haza a templomból. Hogy Jézus feltámadásának hite kiteljesedik a szívetekben. Azt kívánom, és azért imádkozom, hogy **az önmagát Krisztusban feláldozó Isten szeretete lobbantsa új lángra a szívetekben a hit lángját**, ahogy egykor a tanítványok szívében újra lángra lobbant a hit, és még sokkal nagyobb lelkesedéssel és hittel szolgáltak és éltek Isten dicsőségére.

Pál apostol hittel és jó reménységgel a szívében írt a Filippii gyülekezetnek. És most én is ezzel a hittel és jó reménységgel mondom nektek, hogy **Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.** Ámen.

Loment Péter lelkész